

**Frederiksborg Amts Avis 5. april 1986**

## **Tusindkunstner i medvind**

**Arkitekten og designeren Ole Kortzau  
udstiller i barndomsbyen**

**hvor han spillede vikingespil  
og bragte sin læremester i affekt**

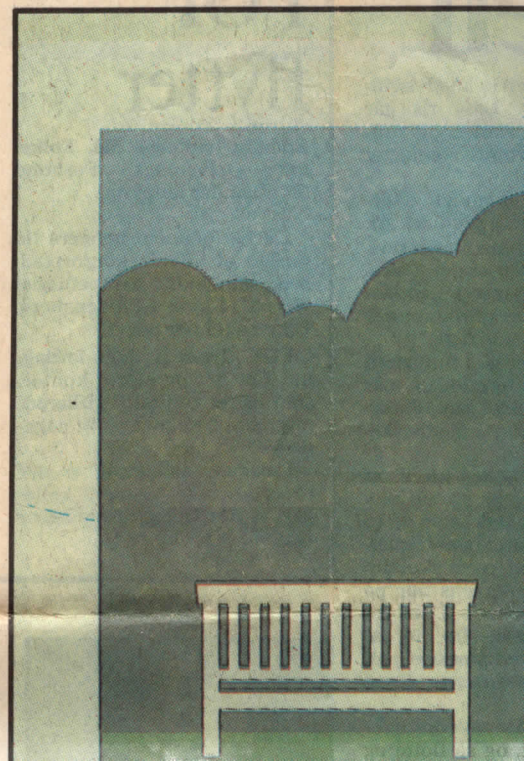


# Frederiksborg Amts Avis



Ole Kortzau har sit arbejdsbord under skrå loftsvægge

## Tusind- kunstner i medvind





# medvind

Arkitekten og designeren Ole Kortzau udstiller i barndomsbyen hvor han spillede vikingespil og bragte sin læremester i effekt.

Da Ole Kortzau var murerlærling i 1950'ernes Frederikssund, bragte to ting med jævne mellemrum hans mester i affekt. Han havde den ene hånd i lommen, når han cyklede rundt i byen på en kulørt cykel med omvendt gedebukkestyr, og han var en alt for sjælden gæst hos frisøren.

– Du ligner en kunstner, og jeg vil ikke ha' det, hvæsedede mesteren så vredt, at han kom til at stamme, uden at det hjalp.

I dag har Ole Kortzau begge hænder på styret, når han cykler, men håret får stadig lov at gro, og som arkitekt er han tusindkunstner. Det sidste dokumenterer Frederikssund Kunstforening med sin forårsudstilling. Den åbner i Langes Magasinbygning i Østergade i eftermiddag og præsenterer den keramik, det sølvtøj og de tekstiler, tæpper, plakater og postkort, der har skabt Ole Kortzaus internationale ry som designer, arkitekt og grafiker.

Det var ikke lysten til at bygge i sten og mørtel, der i 1955 fik Ole Kortzau til at vælge murerfaget.

– Uden at have nogen forstillig om, hvad arkitektur var, ville jeg være arkitekt. Murerfaget skulle bane vej til bygmesterskolen, og eksamen som bygningskonstruktør skulle være adgangskortet til Kunstakademiets arkitektskole. Bygmesterskolen var ikke morsom, men arkitektskolen var et paradys. På bygmesterskolen havde opgaverne kun een løsning. På arkitektskolen, kunne man nøjes med at forsvare sine projekter med, at man synes, de var smukke, fortæller Ole Kortzau.

## I byens hjerte

Ole Kortzau haft sin tegnestue i Valkendorfsvej i hjertet af det gamle København korte stenkast fra Gråbrødre Torv, Vor Frue Kirke og Storkepringvandet. Huset er bygget i 1740 på byens mindste matrikel. Grunden er på 40 kvadratmeter hvoraf de 35 er bebygget i fire stokværk.

1. stokværk har Ole Kortzau udlejet til galleri, i 2. stokværk har han kontor, 3. stokværk er forbeholdt tegnestue, mens han selv har sin arbejdsplads oppe under taget.

På kvistvinduernes karme står papmodeller, der ligner fantasifulde dukkehus. Arbejdsbordet roder med keramik, porcelæn, tekstiler, postkort og kulørte byggeklodser. Der er friske tulipaner i bordvasen, og det tager ikke mange øjeblikke før bordet er gjort fotogent.

## Bed tænderne sammen

– Da jeg, i 1966, forlod Kunstakademiet havde jeg mod på arkitekturen og besluttet på hurtigst muligt at få lavet så meget som muligt, men havnede som byplan-konsulent i Hvidovre kommune. Alle kommuner med respekt for sig selv skulle dengang have sådan én, uden at politikerne egentlig viste, hvad de skulle bruge hans planer til. Efter et års tid, indså jeg, at intet af det jeg arbejdede med nogen sinde ville blive realiseret. Så jeg gik, men smækkede ikke med døren. Jeg kunne jo få lyst til at vende tilbage som 60 årig!

– De næste par år arbejdede jeg som bygningsarkitekt, først hos Palle Suenson og så hos Knud Holcher. At jeg heller ikke på disse tegnestuer fik realiseret noget, der var mit eget, følte jeg ikke som mit – men omverdenens problem. Men da jeg efter to år i England vendte hjem til Danmark og i seks måneder havde projekteret støjvolde til danske motorveje, som heller ikke blev til noget,

sagde jeg stop. Jeg måtte erkende, at bankkontoen, som havde det godt, ikke var tilværelsens eneste realitet. Det var jo mine dage, der gik med noget, der ikke blev til noget. Jeg bed tænderne sammen. Nu skulle det være, og det skulle gå hurtigt, men behøvede ikke at være arkitektur i stor størrelse. Jeg lade en personlig handlingsplan. De første fem år ville jeg lave en hel masse. De næste fem år ville jeg arbejde på at blive berømt, og herefter ville jeg bruge fem år på at blive rig, beretter Ole Kortzau, om sine første fem-seks år som arkitekt.

## Ud i fædrelandet

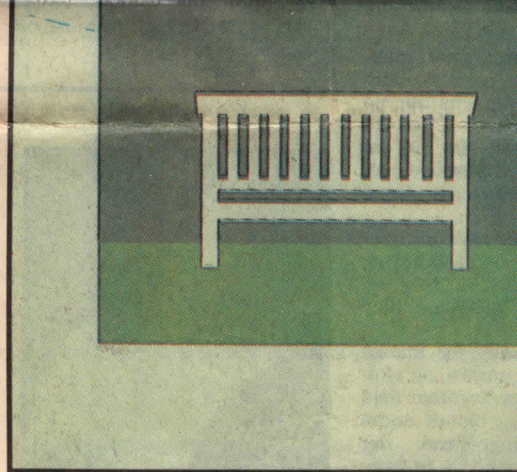
Det var i 1973, Ole Kortzau forlod det faste job, etablerede egen tegnestue i Valkendorfsvej og sammen med tre kollegaer dannede »Grønne Studie«. Det skulle være en fælles platform, hvor kreativiteten blev udmøntet i ting og sager med danskhed indarbejdet uden snærende bånd og begrænsende regler.

Som indledning til dette samarbejde pumpede Ole Kortzau cyklen og drog ud i en fædrelandet, hvor han oplevede danskheden og den danske natur i »cykelperspektiv«. Den blev indfanget i akvareller og skitser, som blev udgangspunkt for de grafiske arbejder – blandt andet postkortene – der, selv om samarbejdet i »Grønne Studie« ikke lykkedes, blev banebrydende for Ole Kortzau.

I 1976 forlod han »Grønne Studie«. Gik sine egne veje og havde medvind. Danmarks Turistråd bestilte en plakatserie, Den Kongelige Porcelainsfabrik en serie skåle, tekstilfabrikken Kvadrat en serie tæpper, møbelstoffer og gardiner, og han blev også knyttet til Georg Jensen Sølv.

I sin personlige handlingsplans første fem-år lavede Ole Kortzau en masse.

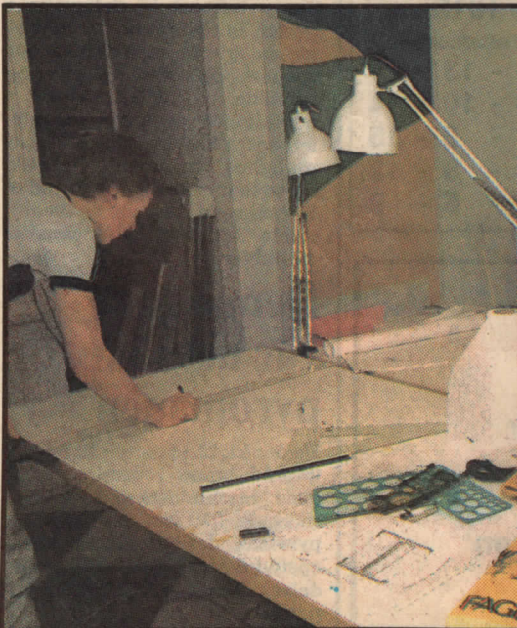
Ti år efter han havde åbnet



Oplæggene til Ole Kortzaus postkort, der er blandede akvareller af en bæk, som han tegnede på Turø i København.

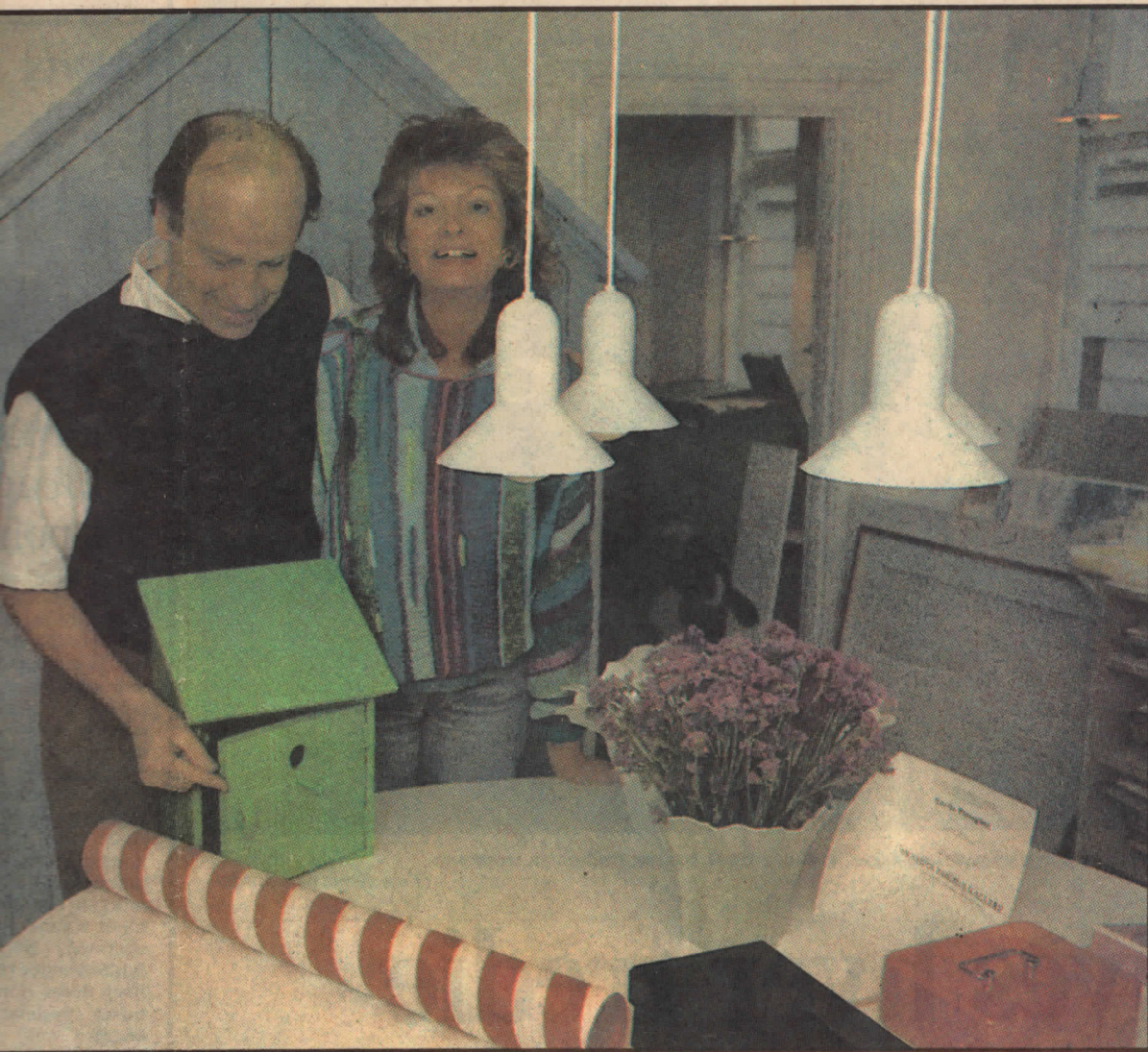


I Valkendorfsvej i hjertet af det gamle København.

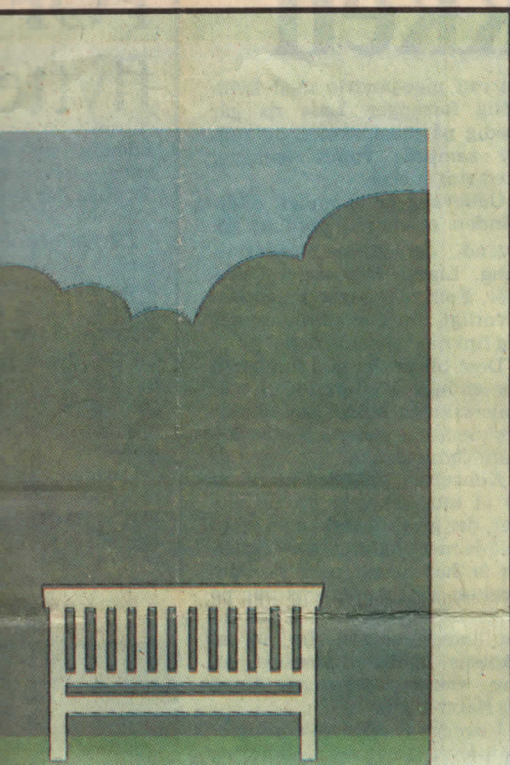


I ejendommens 3. stokværk har Ole Kortzaus med sin familie deres tegneborde.



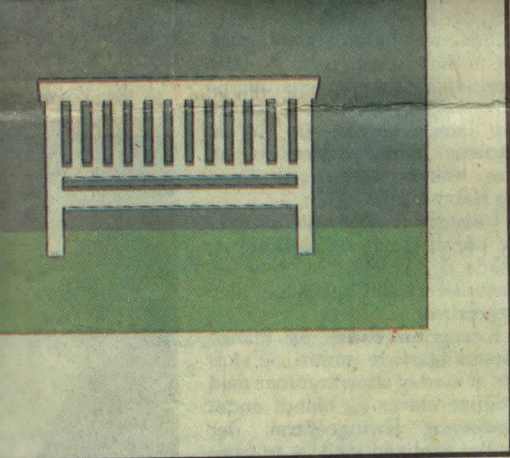


vægge



Her er et billede af en park. I forgrunden ses en hvid parkbænk. Bag bænken er der højt græs og en stor, grøn træ. I baggrunden ses en blå himmel og grønne bakker. Dette billede er en stiliseret illustration, mens det næste er en mere realistisk maleri.

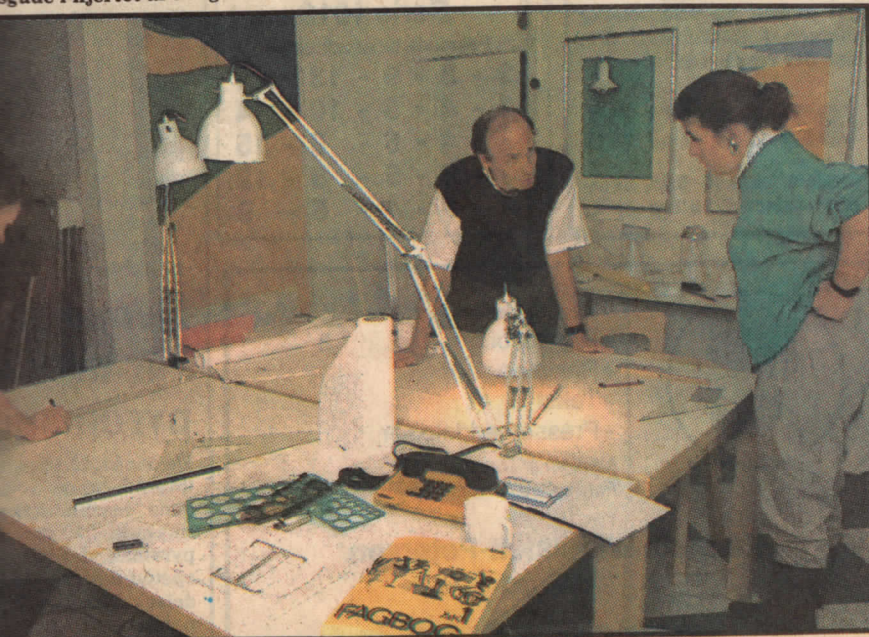




Ole Kortzaus postkort, der er blevet allemands eje, var skitser og akvareller fra cykelture rundt i fædrelandet. En bæk, som han tegnede på Turø i 1972, blev til postkortet »Bænken«.



gade i hjertet af det gamle København har Ole Kortzau sin tegnestue i en ejendom fra 1740.



ens 3. stokværk har Ole Kortzaus medarbejdere Henritte Schilling og Martin Savery arbejdet på. Her er Ole Kortzau og medarbejdere i tegnestuen på 3. stokværk.

sin tegnestue i Valkendorfs-gade, var han berømt.

Om et par år skal det nok også vise sig, at Ole Kortzau er en holden mand!

## Et signalement

I tidskriftet »Arkitektur« har arkitekten Flemming Skude givet et signalement af Ole Kortzaus succes. Frederikssund Kunstforening bringer i sit katalog for Kortzau-udstillingen i Frederikssund, flere citater fra dette signalement. Bl.a. dette:

»Historisk og stilistisk hører Ole Kortzau helt indlysende til i pop-kunstens række. Popkunsten intenderer som bekendt at præsentere velkendte objekter i en nye skala og en enkelt (poppet) teknik. I koloristisk henseende ligger Kortzaus palet med sine rene kulører i klar forlængelse af den internationale popkunst, men hvor stilretningen normalt gennemsyres af en stærk samfundskritisk holdning, finder vi i Kortzaus voldsomme livsappetit ikke det mindste tegn på ironisk distance. Kun i bestrebelse for at gøre offentligheden mere seende, trækker Kortzau ved samme hammel som den internationale popkunst, og hans mest særegne træk er ret beset valget af landskabet som det foretrukne domæne.«

Ole Kortzau bliver fra tid til anden bebrejdet, at han er for merkantil. Flemming Skude gør i sit »signalement« f.eks. også opmærksom på, at man ikke skal lede efter den samfundskritiske holdning, når Kortzau arbejder som billedmager.

## Pletskud og kiksere

– Jeg synes, det er lidt unfair. Jeg beskriver tingene, som jeg ser og oplever dem, mener at weekendens glæder gør hverdagen bedre, og glæder mig, hvis folk bliver glade, når de ser på mine ting. Vel har jeg ramt plet med noget, men der er bunker af kiksere, siger Ole Kortzau, der i Frederikssund også huskes for andet en cyklen med gedebukkestyret og sit lange hår. Han spillede titelrollen, da frederikssund-vikingerne opførte »Amled« i 1956, og var en strålende kongesøn.

Af  
BIRGER  
KRISTENSEN

Foto:  
ANNE  
SOPHIE  
RUBÆK